

ΡΟΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έτος τρίτον τοῦτο εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ὁ Ῥωμηὸς τὴν ἐβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θά δγαίνῃ
κι' ὅταν ἔχω ἔξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιὰτί δὲν τοὺς ἀνέχομαι
κι' ὅσα φύλλα κι' ἀνῆκρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Ὀγδὴ τοῦ Φλεβάρη
καὶ μάσκαις ὁτὸ παζάρι.

Χίλια ὀκτακόσα ὀγδοῇντα ἔξη,
εἰς αὐτὸ τὸ χρόνον καὶ θά μᾶς τρέξῃ.

Δὲν θὰ ἔχουμε ταφτέρια — ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια.
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς' στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ῥωμηὸς μᾶς μιὰ δεκάρα
κι' ἄς τὴν δίνῃ ὁποῖος θέλει — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Ἐξη ποῦντος κι' ἑκατὸ
καὶ ρεβίθια σᾶς πετῶ.

Σὲ τοῦτο μᾶς τὸ χάλι
προβιβασμοὶ καὶ πάλι.

Πάλι σπαλέταις ζηλευταῖς, πάλι χρυσᾷ γαλόνια,
καὶ πάλι τὰ σπιρούνια τῶν μᾶς τρίζουν οἱ σπαθάτοι,
πάλι τρικουβερτοὶ γαμπροὶ πηδοῦν μὲς' στὰ σαλόνια
καὶ τὰ σπαθάκια τῶν βροντοῦν καὶ μᾶς κυττοῦν ποζάτοι.
Ἀστράφτουν οἱ γιακάδες τῶν ἀπὸ χρυσοῦς ἀστέρων
κι' ἂν τοὺς μιλήσῃς σὲ περνοῦν ἐν στόματι μαχαίρας.

Πάλι σπαλέταις ζηλευταῖς, πάλι χρυσᾷ γαλόνια
καὶ κόκκινα καὶ πράσινα καὶ κίτρινα σειρήτια...
γιὰ σᾶς πηγαίνουν κι' ἔρχονται οἱ μῆνες καὶ τὰ χρόνια,
γιὰ σᾶς ἡ δόξα κι' ἡ τιμὴ' στοὺς δρόμους καὶ στὰ σπήτια.
Γιὰ σᾶς ροδίζει τὸ παρόν, γιὰ σᾶς γελᾷ τὸ μέλλον
καὶ εἰσθε ὀλβιώτεροι κι' αὐτῶν τῶν Ἀρχαγγέλων.

Ζηλεύω τὰ γαλόνια σας μικρά τε καὶ μεγάλα,
ζηλεύω τῆς κορώναις σας κι' ἐκεῖνα τὰ φτερά
κι' ὅταν ἰδῶ κανένα σας ὁτὸ ἄλογο καρβάλα,
τρισμακαρίζω μόνος μου ἐκείνη τὴν κυρά,
ὅπου γιὰ ταῖρι λατρευτὸ ὁτὸ πλαῖι τῆς θά πάρῃ
τέτοιο λεβέντικο παιδί καὶ τέτοιο παλληκάρι.

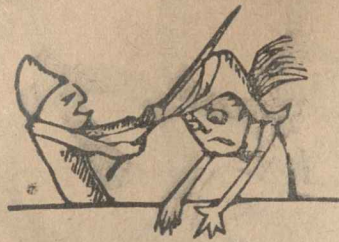
Σᾶς βρίσκ' ὁ ἥλιος τὸ πρῶτ' σὲ μαλακὸ κρεβάτι,
στρωμένους μὲς' στὸν καφρενὲ ὁ Ἑσπερος σᾶς βλέπει,
πότε χορταίνετε φαγεῖ ἀπάνω ὁτὸ Παλάτι
καὶ πότε μὲ τὴν τράπουλα ἀκούτε τὸ σαλέπι.
Γιὰ σᾶς κι' αὐτὸ τὸ χάσιμο πικρὸ δὲν εἶναι χάπι
καὶ ὁποῖος χάνει ὁτὰ χαρτιὰ κερδίζει ὅτῃν ἀγάπη.

Πρῶτοι ἐσεῖς ὁτὸν ἔρωτα καὶ πρῶτοι ὁτὰ τσουμποῦσα
γλεντάτε ὅλο τὸν καιρὸ μὲ τὰ σπαθιά κρυμμένα...
τραγουδοὺς τοὺς σπαθάτους μας, κατακαυμένη Μοῦσα,
ὅλοι δουλεύουμε γι' αὐτοὺς κι' ἐκεῖνοι γι' ἡμᾶς.
Εὐτυχημένοι ἄνθρωποι κι' αὐτοὶ σὺν τοὺς παππάδες,
ποῦ μὲ τὸ ἄ λ λ η λ ο ὕ ι α τροβοῦν γεροὺς παράδες.

Ἐστὴν τόση καλοπέρασι κανένας δὲν σᾶς φθάνει,
μ' ὀλίγα μᾶς καὶ φέρετε ἄρμυ σκοτώνετε τὸ χρόνον
καὶ ὁ εἰρηνοπόλεμος τοῦ γαύρου Δεληγιάννη
γιὰ σᾶς μονάχα γίνεται, γιὰ σᾶς δὲ φέξῃ μόνο.
Ἄλλ' ἂν καὶ ἄλλος πόλεμος ὁτὴ μέση ξεφυτρώσῃ
καὶ πάλι τοὺς γιακάδες σας τὸ ἔθνος θά χρυσώσῃ.

Ἀχ! τώρα τὸ κεφάλι μου κινῶ κι' ἐγὼ ὁτὸν τοῖχο
γιὰτί ἂν ἤμουν τὰ κτ κ ο σ ἀπ' τὰ μικρά μου χρόνια,
δὲν θά σπαζα τὴν κοῦτρα μου γι' ἡμᾶς ἕνα στίχο
καὶ θάχα πίσω μου κι' ἐμπρὸς σπαλέταις καὶ κορόνιο.
Καὶ τότε πρὶν νὰ βλέπατε καὶ τὸν Σουρὴ τὸν βλάκα
πῶς θά φοροῦσε μιὰ φορά κι' ἐκεῖνος σπατάρα.

Ἀφ' ὅσους ἐκηνύξαμε πολέμους ἔως τώρα,
μόνο σὲ σᾶς δὲν ἐγίνε παραμικρὴ ζημία,
ἐνῷ ἡμᾶς πρὸς χάριν σας μᾶς ἔφαγε ἡ ψώρα
κι' ἀφίνομε τὰ πόδια μας εἰς τὰ Νοσοκομεία.
Χαρήτε, παλληκάρι μου κι' ἡ τύχη σας δουλεύει
καὶ τὸ Ταμεῖον μᾶς γιὰ σᾶς ποτὲ δὲν μουφλουζεύει.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Τῶν φίλων μας Δυνάμεων ἀπ'τά μαλλιά πιασμένον, τῶν στόλων ὅτ'α παρὰ ἡμῶν προσαραγμένον, τοῦ Ροβιλάν τοῦ Ἰταλοῦ ὑπὲρ ἡμῶν μὴ ὄντος, Δελφίκο δέ καὶ Μαροκοῦ ὑπὲρ ἡμῶν βοῶντος, τοῦ Κουρτοπάση δίδοντος διακοινώσεις τόσας καὶ ἀπαντῶντος Θεωδωρῇ μὲ δεκαπέντε γλώσσας, τῶν Σέρβων τοὺς ἐφέδρους τῶν ὅτ'α ὅπλα προσκα-
[λύντων,
τῶν Τσουσηδῶν ὅτ'ο φανερόν μὲ Τούρκους συμμα-
[χοῦντων,
τῆς μὲν Ρωσσίας εἰς αὐτὸ ποσὺς μὴ συμφωνούσης, Ἀγγλίας δὲ τὸν Θεωδωρὴν ἐντέλνους ἀπειλούσης, τοῦ Ρόσβερν φωνάζοντος μετὰ κρωγμῶν μεγάλων καὶ τοῦ κυρίου Γλάδστοντος, τοῦ κουτεντέ δασκάλου, ἐμοῦ ἐκ πόνων νευρικῶν κατ' οἶκον ἀσθενούντος, σοῦ δὲ ἀέρα χάπτοντος καὶ ἀέρα κοπανούντος, ὁ πόλεμος τὸν Μάρτη πρὶν θὰ κηρυχθῇ ὅτ'ην Πύλη, ἀλλ' ἂν καὶ τότε δὲν γενῇ, θὰ γίνῃ τὸν Ἀπρίλη καὶ ἂν τὸν Ἀπρίλη δὲν γενῇ, θὰ γίνῃ μὲς ὅτ'ον Μῆη καὶ ἂν καὶ τὸν Μῆη δὲν γενῇ, ἀκόμη μπρὸς θὰ πάη. Καταλαβαίνεις τίποτα;

Π.—Καὶ καταλαβαίνω.

Φ.—Ἄλλ' ἂν καὶ δὲν κατάλαβες ἐγὼ δὲν ἐπιμένω. Οὕτω λοιπὸν ἱστάμενοι μὲ χεῖρας ὀπλισμένας, μὲ τρικαντὰ, μὲ θώρακας καὶ τρίχας δοθωμένας, ἐπιστρατεύοντες συχνὰ τὰς ἡλικίας πάσας, σπουδαίως ὁχυρόντες ξηράς τε καὶ θαλάσσης, ἡπιοργικά συμβούλια ποιούντες πᾶσαν ὥραν, ὡς σύντροφόν μας ἔχοντες τὴν πρὸ αἰῶνων ψώραν, μὴ κύπτοντες ὡς Ἕλληνες τὸν εὐγενῆ αὐχένα ὅτ'ον Ροβιλάν, ὅτ'ον Γλάδστονα καὶ εἰς βάρβαρον
[κανένα
καὶ τῆς χρυσῆς πατρίδος μας θαυμάζοντες τὴν φύσιν, βεβαίως θὰ κουράσωμεν Ἀνατολὴν καὶ Δύσιν. Καταλαβαίνεις τίποτα;

Π.—Καὶ καταλαβαίνω.

Φ.—Ἄλλ' ἂν καὶ δὲν κατάλαβες ἐγὼ δὲν ἐπιμένω. Ἐν τούτοις ἐν ὀνόματι, βρὲ Περικλῆ, τοῦ νόμου, θὰ προβιβάζω στρατηγὸ καὶ ἐγὼ τὸν αὐτό μου, καὶ θὰ φυτρώσω ἑξαφνα τρικούβετος σπαθιάτος καὶ κόκκορας καμαρωτός καὶ νυχοποδαράτος διότι γίνωμ' ἑξαλλος νὰ βλέπω τόσον πληθὺς ταγματάρχων καὶ στρατηγῶν μὲ χρυσομένον στῆθος, μὲ δωδεκάδιπλα φτερά, μὲ μυτερά σπρούνγια, μὲ σβέρκους εἶδος παγωνιοῦ, μὲ σπάθαις καὶ κου-
[δούνια

καὶ ἐγὼ νὰ εἶμαι πάντοτε σ' αὐτὸ τὸ μαῦρο χάλι, χωρὶς κοκκόρου καὶ φτεροῦ ἀπάνω ὅτ'ο κεφάλι, χωρὶς κανένα κίτρινο ἢ κόκκινο σιρῆτι καὶ ἀφανὴς καὶ ἀφτερος νὰ μὴ σηκώνω μύτη. Καὶ δὲν εἰσέρχεται Περικλῆ, ἔξ' ἀπαλῶν ὀνύχων τί ἔρωτα πρὸς τοὺς βαθμούς καὶ πρὸς τοὺς τίτλους
[εἶχον.

Ἄ! εἶν' ἀνάγκη, φίλε μου καὶ ἐγὼ νὰ ξεθυμάνω... θέλω νὰ γίνω στρατηγὸς καὶ κατὰ παραπάνω.

Δὸς μου γιακάδες, Περικλῆ μ' ὀλόχρυσαις σπαλέταις, ὀλόχρυσαις ἐσώθρακα, ὀλόχρυσαις γιακέταις, δὸς μου καπέλο Ροῦ-Βλάς, γαλάζιο πανταλόνι, καὶ μὲ ἀστέρας κεντητὴ μιάβελουδένια ζώνη, δὸς μου κορδέλαις καὶ φτερά καὶ ὅσα μπιχλιμπίδια μέσα ὅτους δρόμους βρῖσκονται καὶ μέσα ὅτ'α
[πῆδη,

ἄς γίνω στρουθοκάμηλος, ἄς γίνω καὶ καμήλα, ἢ καὶ πτηνὸν τῶν Τροπικῶν μὲ χρώματα ποικίλα καὶ ἄς βαδίζω πάντοτε μὲ βάδισμα δορκάδος καὶ κύρηξέ με στρατηγὸν συμπάσης τῆς Ἑλλάδος. Ἄν ὅμως, Περικλῆ καὶ σὺ βαθμούς καὶ τίτλους
[θέλεις,

βαπτίσου ἀρχιστράτηγος Ἑλληνικῆς ἀγέλης, βάλε ὅτ'ον κάθε ὁμὸ σου καὶ μιά φαρδὰ σπαλέτα καὶ ἄς βγοῦμε ἀρχιστράτηγοι καὶ οἱ διὰ ἀλαμπρα-
[τοῦτα

καὶ ὁποῖον μαγκούφη τοῦ βασιτῆ ἄς ἔλθῃ νὰ μιλῇ καὶ ὡς στρατηγὸς τοὺς δύο μας ἄς μὴν ἀναγνωρίσῃ. Τὶ νὰ σοῦ ἴδω, βρὲ Περικλῆ... ἐδῶ ὅτ'ην Ρωμηοσύνη, ποῦ κάθε τόσο καίεται καὶ γίνεται καμίνι, ποῦ ἔτσι γιὰ τὸ τίποτα σκοτόνεις καὶ σκοτῶ, ὅπου πολέμους κάνομε μεγάλους κάθε χρόνο, πρέπει νὰ ἔχουμε σωρὸ ἀπὸ ἀρχιστράτηγους, γιὰ νὰ φορκίζωμ' αὐτοὺς τοὺς Τόρεις καὶ Οὐ-Γιατὶ ὁ τίτλος τάχατε σὲ μερικοὺς ν' ἀνήκῃ; [γούς, γιὰτὶ ἐκεῖνος νὰ φορῇ φαρδὺ πλατὺ μανίκι; γιὰτὶ σταυροῦ παρὰσημον νὰ πέρῃ ὁ Σεμτέλος; γιὰτὶ ὁ ἄλλος ἑξαφνα νὰ βγαίνῃ Κολονέλος; γιὰτὶ ἐγὼ νὰ μὴ φορῶ τοῦ Ροῦ-Βλάς καπέλο; γιὰτὶ δὲν εἶμαι στρατηγὸς καὶ ὅ,τι ἄλλο θέλω; καὶ ποῖος λοιπὸν, βρὲ Περικλῆ, σ' αὐτὸ θὰ μ' ἐμπο-
[δίσῃ;

καὶ ποῖος, ἂν βάλω τὰ χρυσὰ, θάρρη νὰ μοῦ τὰ στίξῃ; θέλω νὰ γίνω στατηγός... χρυσοστολίζωμ' ὅλους... θέλω καὶ ἐγὼ παρὰσημον... τὸ ἀποκτῶ εὐκόλως. Βάζω ὅτ'ο στήθος τενεκὲ μετ' ἀργυροῦ ἀστέρος... δὲν μοῦ ἀρέσει καὶ αὐτό; τ' ἀφίνω κατὰ μέρος καὶ βάζω ἄλλο, Περικλῆ, μετὰ τριῶν ἀστέρων, δταν δὲν βλάπτεται ποσὺς τοῦ ἄλλου τὸ συμφέρον. Καὶ τάχα κάθε μασκαρᾶς, ποῦ τὸ Τριφιδί βγαίνει, δὲν εἰμπορεῖ τὴ ράχη του νὰ ἔχῃ φορτωμένη μὲ ὅλα τὰ παρὰσημα καὶ μ' ὅλα τὰ γαλόνια καὶ ἀνάποδα ὅτ'ο γάϊδαρο νὰ τρώῃ μακαρόνια; Ὅταν ὁ νοῦς μου, Περικλῆ, δὲν σκέπτεται πολέμους, ὁπότεν δὲν σκοτίζωμαι γιὰ σ τ α τ ο υ ς καὶ γιὰ
[ἄμους,

ἐντὸς δὲ τῶν συνόρων μου ζητῶ νὰ ξεθυμάνω, μπορῶ τὸν Ἀρχιστράτηγον ἐλευθέρω νὰ κάνω καὶ νὰ φωνάζω πάντοτε εἰς ὅποιον μ' ἀντικρύσῃ πῶς ἢ Ἑλλάς προώριστα νὰ ζήσῃ καὶ θὰ ζήσῃ. Εἶμαι καθ' ὅλα σύμφωνος μὲ τὴ δική σου γνώμη, ἂν καὶ δὲν ἐκατάλαβα τοὺς λόγους σου ἀκούη. Ἐν τούτοις λάβε κάμποσαις σφαλίθαις ἀπὸ μένα νὰ γιαιτρευτοῦν τὰ νεῦρα σου ποῦ εἰν' ἐρεθισμένα.

Ὁ Φασουλῆς εἰς τρεῖς μεταμορφώσεις
καὶ ὁ Θεωδωρῆς μετ' ἀπαθείας τόσης.

Φ.—Ἐὰν εἶσαι πολεμάρχος, ἔὰν εἶσαι Δεληγιάννης, πρέπει τώρα καὶ τοὺς τρεῖς μας Κολονέλους νὰ μᾶς κάνης.

Καὶ μερικαὶ εἰδήσεις,
ποῦ εἶναι νὰ σαστίσης.

—Οἱ στόλοι τῶν Δυνάμεων ἀράζουν εἰς τὴν Κρήτη.
—Εἰς τὰ καλὰ καθοῦμενα ἐγκρέμισ' ἕνα σπῆτι.
—Ἐπαπειλοῦν, ὡς λέγεται, οἱ στόλοι τὸν Κανάρη.
—Πολλαὶς μουντσούνας κατ' αὐτὰς ἐβγήκαν ὅτ'ο παζάρι.
—Ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς πυρέσσων οἰκουρεῖ καὶ σκέπτεται τὸν Γλάδστονα καὶ τὸν Σαλισβουρύ.

—Ἀναχωρεῖ ὅτ'α σύνορα καὶ ὁ Μανρομυχάλης.
—Πλημμύραι καὶ κατακλυσμοὶ μετὰ βοῆς μεγάλης.
—Στὸν Πειραιᾶ οἱ κάτοικοι συγκοινωνοῦν μὲ βάρκας.
—Ἐδρέθησαν νομίσματα μ' ἐπιγραφαῖς καὶ μάρκαις.
—Περὶ Ἑλλάδος ὁμιλοῦν τὰ τῆς Εὐρώπης φύλλα.
—Προχθὲς εἰς τὴν Νεάπολιν ἐφάνη καὶ ἡ Καμήλα.

—Ἐλύσασ' ἐναντίον μας ἡ φίλη μας Εὐρώπη.
—Ἐνὸς γαιδάρου ἡ οὐρὰ ἐξαίφνης ἀπεκόπη.
—Θὰ προσκαλέσουν, λέγεται καὶ ἄλλας ἡλικίας.
—Μᾶς ἔρχεται καὶ ὁ Φεριδούν, ὁ πρέσβυς τῆς Τουρκίας.
—Προχθὲς κατὰ τὰ σύνορα ἠκούσθη ἕνα σμπάρο.
—Ὁ Φασουλῆς καὶ ὁ Περικλῆς ἐβγήκαν μὲ τὸ κάρο.

—Ὁ Μπούμπουλης ὅτ'ον Πειραιᾶ ἀνεβοκατεβαίνει.
—Προχθὲς ὅτους δρόμους ἔτρεχαν πολλοὶ μουντζουρω-
—Ἐφόρεσαν ἀμπέχοντας οἱ λόχοι τῶν ἐμπέδων.
—Παράσημα ἐδόθησαν πολλὰ ἐκ τενεκεδῶν.
—Ψυχὸς δομὸ καὶ ὀλόπαυρος ἐπάνω οὐρανό.
—Ἐπῆρε τὸ παρὰσημον καὶ ὁ φίλος μας Σ π α ν ὁ ς.

—Διὰ τὰς ἀρχαιοτήτας τὰς ἐν τῇ Ἀκροπόλει
—ὅτ'ην Κίνα δαίμονισθησαν οἱ Μανδραῖνοι ὅλοι.
—Εἰς ἑξ' αὐτῶν μετέφρασε τὴν ὅλην Ἰλιάδα
καὶ σώματα κατέρχονται Κινέζων ὅτ'ην Ἑλλάδα
—ἀγωνιστοῦν ὑπὲρ τῆς γῆς Ἰκτίνου καὶ Φειδία,
Δραγίτη τε καὶ Μυλωνὰ καθὼς καὶ Καρβαδία.

—Ζητεῖ συγγνώμην καὶ ὁ Ρ ω μ ῆ ὁ ς ἐξ ὅλων τῶν Ἑλ-
—λήνων,
γιὰτὶ τὸν πιάσαν ἑξαφνα τὰ νεῦρα του καὶ ἐκεῖνον
καὶ ἄκων καθυστέρησε τὸ φύλλον τοῦ Σαββάτου
καὶ ἄκομα εἶναι ἀρρωστός μὲ ὅλα τὰ σωστά του.
Ἄλλὰ μιά χάρι μοναχὴ ἀπ' ὅλους σας ζητοῦμε,
νὰ συγχωρήτε καὶ εἰς ἡμᾶς ὀλίγον ν' ἀρρωστοῦμε.

Μᾶς ἦλθε πάλι
τὸ καρναβάλι.

Χαρήτε... καρναβάλι χαρούμενο ἀνοίγει,
χορός, μεθύσι, γλέντι ἄς πάρη καὶ ἄς δώση,
ἄς ξεχασθῇ ὁ Ρούμπορδ, οἱ Τόρεις κ' οἱ Οὔτγοι,
ἄς ξεχασθοῦν καὶ Τοῦρκοι καὶ Βούλγαροι καὶ Ρῶσσοι.
Ἐξω ἡ τόση λύπη, ἔξω κακὴ καρδιά,
καὶ πάλι καρναβάλι ἀνοίγει, βρὲ παιδιά.

Ἄς πάρωμε ἄτὰ χέρια κοντάρια καὶ ἀσπίδες,
ἄς βάλωμε χιτῶνας κ' ὀλόχρυσαις χλαμύδες,
μὲ περικεφαλαίας ἄς ἐβγῶμε καὶ κράνη
καὶ ὅλοι Μακεδόνες μετὰ τοῦ Δεληγιάννη,
χωρὶς καὶ μὴ κανένα, χωρὶς κακὴ καρδιά,
τὸ νέο καρναβάλι ἄς ψάλωμε, παιδιά.

Ἐμπρὸς καὶ ἡ ἀρκοῦδα, ἔμπρὸς καὶ ἡ καμήλα,
ἀβάντι καμηλιάρη, μ' ἐκεῖνο σου τὸ ντέφι,
ἔμπρὸς τὸ γαϊτανάκι, τὰ ρόπαλα, τὰ ξύλα,
σ' ὅλα χαρὰ καὶ τρέλλα, σ' ὅλα ζωὴ καὶ κέφι.
Ἐξω ἡ τόση λύπη, ἔξω κακὴ καρδιά
καὶ πάλι καρναβάλι ἀνοίγει, βρὲ παιδιά.

Ἐκουρασθήκαμ' ὅλοι τόσον καιρὸ ἄτὰ πόδια,
βαρεθήκαμ' ὅλοι τὸν πόλεμο ν' ἀκούμε,
μᾶς ἠψόφησαν τὰ γίδια, μᾶς ἠψόφησαν τὰ βώδια
καὶ τὸν Καραϊσκάκη μὲ πόνο τραγουδοῦμε.
Ἐξω ἡ τόση λύπη, ἔξω κακὴ καρδιά
καὶ πάλι καρναβάλι ἀνοίγει, βρὲ παιδιά.

Κάθε στιγμή καὶ ὥρα ὁ πρέσβυς Κουρτοπάσης
μὲ τὰς διακοινώσεις μᾶς ἠμπαίνει ἰστὸ ρουθούνη...
ἔλα λοιπόν, Τριῶδι, νὰ μᾶς διασκεδάσης,
νὰ ξεχασθῇ λιγάκι κ' ὁ πόλεμος τοῦ Δούνη.
Ἐξω ἡ τόση λύπη, ἔξω κακὴ καρδιά
καὶ πάλι καρναβάλι ἀνοίγει, βρὲ παιδιά.

Ριχθῆτε μὲ τὰ μοῦτρα μὲς ὀτὴ μακαρονάδα,
μασκαρευθῆτε ὅλοι χωρὶς καμμιὰ ντροπή,
καὶ τί φρονοῦν οἱ Ἀγγλοὶ γιὰ τὴν κλεινὴν Ἑλλάδα
ὀτὴς τόσαις τοῦ Φλεβάρη ὁ Γλάδιστων θὰ μᾶς πῇ.
Λοιπὸν ἔμπρὸς ὀτὸ γλέντι, ἔξω κακὴ καρδιά
καὶ πάλι καρναβάλι ἀνοίγει, βρὲ παιδιά.

Ἄλλ' ἂν φρονῇ καὶ τοῦτος ἐκεῖνα ποῦ ἐφρόνει,
ὁ εὐγενὴς μαγκούφης καὶ λόρδος Σωλοβουρῷ,
ὁ Δεληγιάννης τότε καὶ τοῦτον φασκελόνει
καὶ ἀπαντᾷ εἰς ὅλους πῶς δὲν ὑποχωρεῖ.
Ἐξω ἡ τόση λύπη, ἔξω κακὴ καρδιά
καὶ πάλι καρναβάλι ἀνοίγει, βρὲ παιδιά.

Τοῦ Ρωμοῦ μᾶς τὸ γραφεῖο — μέσα ὀτὸ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κ' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἕνα κάποιο Φαρμακεῖον.

Ὅ,τι κ' ἂν πῇ ὁ Γλάδιστων δὲν ἔχομε ἀνάγκη,
ἐμεῖς ἀρματωμένοι θὰ στέκωμε ὀτὸ πόδι
νὰ μᾶς φοβοῦνται πάντα κ' οἱ Τοῦρκοι καὶ οἱ Φράγκοι
καὶ θὰ μᾶς βροῖσκη σ' ὀτὸ ζακάθε τρελλὸ Τριῶδι.
Ἐξω λοιπὸν ἡ λύπη, ἔξω κακὴ καρδιά
καὶ πάλι καρναβάλι ἀνοίγει, βρὲ παιδιά.

Μὲ μὲγάλη μας ἰδέα
κ' εἰδοποιήσεις σπουδαία.

Ἐπειδὴ πολλοὶ γυρεύουν καὶ ζητοῦν καλὰ καὶ σώνει
τοῦ Ρωμοῦ νὰ εἶναι πάντα τακτικοὶ συνδρομηταί,
ἐπειδὴ καὶ ὁ Ρωμοὺς μας, ἂν καὶ κάποτε θυμῶνῃ,
κανενὸς Ρωμοῦ χατήρι δὲν ἐχάλασε ποτέ,
ἐπειδὴ καὶ τοῦτος κρίνει πῶς ὀτὴν τσέπη του συμφέρει
νὰ διαβάζεται κ' ἀπ' ὅσους κατοικοῦν ὀτὰ ἔξω μέρη.

Διὰ ταῦτα καὶ δι' ἄλλα σκεφθεῖς μόνος κατ' αὐτὰς,
συζητήσας δὲ τὸ πρᾶγμα καὶ μὲ νοῦν ἐμπορικόν,
ἀπεφάσισα νὰ κάμω ὀτὸ ἐξῆς συνδρομητὰς
μοναχὰ ὀτὰς Ἐπαρχίας καὶ ὀτὸ Ἐξωτερικόν.
Οὔτω πῶς κ' ἐγὼ πιστεύω μὲ γιὰ πάντα νὰ γλυτώσῃ
ἀπὸ γράμματα καὶ κἀρτὰς καὶ σκοτούρας κάθε τόσο.

Δεκαπέντε φράγκα βάζω συνδρομὴ τὸν κάθε χρόνον
γιὰ τοὺς Ἑλληνας ἐκεῖνους ὀποῦ ζοῦν εἰς ξένα μέρη,
διὰ δὲ τὰς Ἐπαρχίας φράγκα δώδεκα καὶ μόνο...
πλὴν φτηνὰ πιστεύσατέ με ὀτὸ πουνγγί μου δὲν συμφέρει.
Κ' ἂν ξυνίσετε τὰ μοῦτρα καὶ σουφρώσετε τὰ φρυδιὰ,
θὰ μὲ κάμετε τὴ χάρι νὰ μ' ἀφήσετε ὀτὰ ἴδια.

Συνεπῶς τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθέντων ἀναγγέλλω
πῶς καθεὶς τὴν συνδρομὴν του θὰ πληρῶνῃ ἐμπροστὰ,
ἐπειδὴ κανένας Ἑλλήν πατριώτης μου δὲν θέλω
οὔτε ὥρα μὲ πεντάρη κ' εἰς ἐμένα νὰ χρωσιᾷ.
Ἐπ' αὐτοὺς τοὺς ὅρους μόνον τὰς ἀρχάς μου παρατῶ,
εἰδ' ἄλλοιῶς τὰ γράμματά σας ὀτὰ σκουπίδια θὰ πετῶ.

Κάτι ποῦ ἐνδιαφέρει
τοῦ Ρωμοῦ μᾶς τὸ κεμέρι.

Καὶ τώρα ποῦ ἐμπήκαμε εἰς τὸν καινούριον χρόνον,
τοὺς φίλους ἀνταποκριτὰς παρακαλῶ μὲ πόνο
τοὺς παλαιούς λογαριασμοὺς διὰ παντὸς νὰ κλείσωμεν
καὶ νέας πάλιν πληρωμὰς ὀργήγορα ν' ἀρχίσωμεν.
Εἶναι καιρὸς νὰ ξεχισθοῦν τὰ πρῶτα μας κατὰστιχα
καὶ πλῆτε δι' ἐξόδων μου ἂν θέλετε μὲ μᾶστιχα.

Ὅποιοι θεοκρατῆς γυρεύει καπνὸ πρῶτης γιὰ σαχάτι,
θαῦρη ὀτὸ Καπνοπωλεῖον Περικλέους Μενιδιάτη,
κάτω τοῦ Ξενοδοχείου τοῦ γνωστοῦ τῆς Μασσαλίας
κ' εἰς τὸν δρόμον τοῦ Αἰόλου... ταῦτα χάριν ποιικίας.

Καφενέων Ἐξοφλούντων — νύκτ' ἡμέρα συζητούντων,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζήδες ἄλλους τῶσους,
μ' οὐρητήρια, σαντούρια — καὶ μὲ μάνδρα μὲ γαϊδούρια.

